

Av president Dieter F. Uchtdorf
Annenrådgiver i Det første presidentskap

Takknemlig i alle omstendigheter

Har vi ikke grunn til å fylles med takknemlighet, uansett hvilke omstendigheter vi måtte befinne oss i?

Årenes løp har jeg hatt den hellige anledning å få møte mange hvis sorger synes å nå dypet av deres sjel. I slike stunder har jeg lyttet til mine kjære brødre og søstre og sørget sammen med dem over deres byrder. Jeg har tenkt nøye på hva jeg skulle si til dem, og jeg har strevd med å vite hvordan jeg kunne trøste og støtte dem i deres prøvelser.

Ofte skyldes sorgen det som virker for dem som en avslutning. Noen står ved slutten av et verdsatt forhold, for eksempel når en av deres nærmeste dør eller et familiemedlem bryter kontakten. Andre føler at håpet renner ut – håpet om å bli gift eller føde barn eller overvinne en sykdom. Andre nærmer seg slutten av sin tro, idet verdens forvirrende og motstridende røster frister dem til å betvile eller oppgi det de en gang visste var sant.

Før eller senere tror jeg at vi alle opplever tider da hele vår verden synes å rakne i sømmene, og vi føler oss alene, frustrert og i villrede.

Det kan skje med hvem som helst. Ingen er immune.

Vi kan være takknemlige

Alles situasjon er forskjellig, og detaljene i hvert liv er unike. Likevel har jeg lært at det er noe som kan fjerne bitterheten som kan komme inn i vårt liv. Det er én ting vi kan gjøre for å gjøre livet bedre, mer gledesfylt, til og med herlig.

Vi kan være takknemlige!

Det kan virke i strid med verdens visdom å foreslå at en som er nedtynget av sorg, bør takke Gud. Men de som setter til side flasken med bitterhet og heller løfter takknemlighetens beger, kan finne en rensende drikk av helbredelse, fred og forståelse.

Som Kristi disipler er vi befalt å “takke Herren [vår] Gud i alle ting”,¹ “lovsyng[el] vår Gud”² og “la [vårt] hjerte være fylt av takk til Gud.”³

Hvorfor befaler Gud oss å være takknemlige?

Alle hans bud er gitt for å gjøre velsignelser tilgjengelig for oss. Budene er muligheter til å utøve vår handlefrihet og motta velsignelser. Vår kjærlige himmelske Fader vet at å velge å utvikle en takknemlig ånd vil bringe oss sann glede og stor lykke.

Å være takknemlig for ting

Men noen sier kanskje: “Hva har jeg å være takknemlig *for* når min verden faller i grus?”

Kanskje det å fokusere på det vi er takknemlige *for* er feil tilnærming. Det er vanskelig å utvikle en takknemlig ånd hvis vår takknemlighet bare står i forhold til hvor mange velsignelser vi kan telle. Riktignok er det viktig å “telle våre velsignelser” ofte – og enhver som har prøvd dette, vet at det er mange – men jeg tror ikke Herren forventer at vi skal være mindre takknemlig i vanskelige tider enn i tider med overflod når alt går lett. De fleste skriftsteder handler faktisk ikke om takknemlighet *for* ting, men foreslår i stedet en generell takknemlig holdning.

Det er lett å være takknemlig *for* ting når livet synes å gå vår vei. Men hva da med de gangene det vi ønsker, synes langt utenfor rekkevidde?

Jeg foreslår at vi ser på takknemlighet som en tilbøyelighet, en livsstil som består uavhengig av vår

nåværende situasjon. Med andre ord mener jeg at istedenfor å være “takknemlig *for* ting”, kan vi fokusere på å være “takknemlige *i* våre omstendigheter” – uansett hva de måtte være.

Det finnes en gammel historie om en kelner som spurte en kunde om han likte maten. Gjesten svarte at alt var bra, men det ville ha vært bedre om de hadde servert mer brød. Dagen etter, da mannen kom tilbake, doblet kelneren mengden brød og ga ham fire skiver istedenfor to, men likevel var ikke mannen fornøyd. Dagen etter doblet kelneren igjen brødmengden, uten at det hjalp.

Den fjerde dagen var kelneren virkelig fast bestemt på å gjøre mannen fornøyd. Dermed tok han et 3 m langt brød, kuttet det i to og serverte det til kunden med et smil. Kelneren kunne knapt vente på mannens reaksjon.

Etter måltidet kikket mannen opp og sa: “Godt som alltid. Men jeg ser at du er tilbake til å gi bare to brødbiter.”

Vi skulle være takknemlige i våre omstendigheter

Mine kjære brødre og søstre, valget er vårt. Vi kan velge å begrense

vår takknemlighet, basert på velsignelsene vi føler at vi mangler. Eller vi kan velge å være som Nephi, hvis takknemlige hjerte aldri sviktet. Da brødrene hans bandt ham på skipet – som han hadde bygget for å bringe dem til det lovede land – var ankene og håndleddene hans så såre at de “hadde hovnet sterkt opp”, og et voldsomt uvær truet med å sluke ham i havets dyp. “Likevel,” sa Nephi, “så jeg hen til min Gud og priste ham hele dagen lang, og jeg knurret ikke mot Herren på grunn av mine lidelser.”⁴

Vi kan velge å være som Job, som syntes å ha alt, men så mistet alt. Likevel var Jobs reaksjon: “Naken kom jeg fra min mors liv, og naken skal jeg vende tilbake. Herren gav, og Herren tok, Herrens navn være lovet!”⁵

Vi kan velge å være som mormonpionerene, som beholdt en takknemlig ånd gjennom sin langsomme og smertefulle vandring mot Store Saltsjø. De sang og danset til og med i glede over Guds godhet.⁶ Mange av oss ville være tilbøyelige til å trekke oss tilbake, klage og syte over problemene på reisen.

Vi kan velge å være som profeten Joseph Smith, som skrev disse inspirerte ordene mens han satt fengslet i elendige forhold i Liberty fengsel: “Derfor, høyt elskede brødre, la oss med glede gjøre alt som står i vår makt, og måtte vi så bli stående og ha full tillit til å få se Guds frelse og hans arm bli blottet.”⁷

Vi kan velge å være takknemlige, uansett hva som skjer.

Denne typen takknemlighet overviner hva enn som skjer rundt oss. Den overviner skuffelse, motløshet og fortvilelse. Den blomstrer like vakkert i vinterens iskalde landskap som den gjør i sommerens behagelige varme.

Når vi er takknemlige til Gud i våre omstendigheter, kan vi oppleve mild fred midt i prøvelser. I sorg kan vi fremdeles oppløfte vår røst i pris til Gud. I smerte kan vi juble over Kristi forsoning. I sorgens bitre kulde kan vi oppleve nærheten og varmen av himmelen favn.

Vi tror noen ganger at å være takknemlig er det vi gjør *etter* at våre problemer er løst, men dette er fryktelig kortsiktig. Hvor mye av livet går vi

glipp av ved å vente på regnbuen før vi takker Gud for regnet?

Å være takknemlig i vanskelige tider betyr *ikke* at vi er tilfreds med våre omstendigheter. Det *betyr* at vi gjennom troens øyne ser forbi dagens utfordringer.

Denne takknemligheten kommer ikke bare fra munnen, men fra sjelen.

Det er en takknemlighet som helbreder hjertet og utvider sinnet.

Takknemlighet som en troshandling

Å være takknemlig i våre omstendigheter er å handle i tro på Gud. Det krever at vi stoler på Gud og håper på ting vi ikke ser, men som er sant.⁸ Ved å være takknemlig, følger vi vår kjære Frelzers eksempel, som sa: "La ikke min vilje skje, bare din."⁹

Sann takknemlighet er et uttrykk for håp og vitnesbyrd. Den kommer av å erkjenne at vi ikke alltid forstår livets prøvelser, men stoler på at vi en dag vil.

Under enhver omstendighet får vår takknemlighet næring ved de mange og hellige sannheter vi *vet*: at vår Fader har gitt sine barn lykkens store plan; at gjennom hans Sønn Jesu Kristi forsoning kan vi leve evig sammen med våre kjære; at vi til slutt vil motta herliggjorte, fullkomne og udødelige legemer, upåvirket av sykdom eller funksjonshemning; og at våre tårer av sorg og tap vil bli erstattet med en overflod av lykke og glede, "godt mål, stappet, ristet og overfylt".¹⁰

Det må ha vært den slags vitnesbyrd som forvandlet Frelserens apostler fra redde, tvilende mennesker til Mesterens fryktløse, gledesfylte

sendebud. I timene etter korsfestelsen var de oppslukt av fortvilelse og sorg, ute av stand til å forstå hva som hadde hendt. Men én hendelse forandret alt. Herren viste seg for dem og erklærte: "Se mine hender og mine føtter, at det er meg selv!"¹¹

Da apostlene gjenkjente den oppstandne Kristus – da de opplevde sin elskede Frelzers strålende oppstandelse – ble de nye mennesker. Ingenting kunne hindre dem i å utføre sin misjon. De aksepterte med mot og beslutsomhet den tortur, ydmykelse og endog død, som ville bli dem til del på grunn av deres vitnesbyrd.¹² De lot seg ikke avskrekke fra å prise og tjene Herren. De forandret menneskers liv overalt. De forandret verden.

Dere behøver ikke å se Frelseren, slik apostlene gjorde, for å oppleve den samme forvandlingen. Deres vitnesbyrd om Kristus, født av Den hellige ånd, kan hjelpe dere å se forbi skuffende avslutninger i jordelivet og se den lyse fremtid som verdens Forløser har forberedt.

Vi er ikke skapt for avslutninger

I lys av det vi vet om vår evige fremtid, er det da rart at når vi står overfor livets bitre avslutninger, virker

Raymond, Alberta, Canada

de uakseptable for oss? Det synes å være noe inni oss som motsetter seg avslutninger.

Hvorfor er det slik? Fordi vi er skapt av det som hører evigheten til. Vi er evige personer, barn av den allmektige Gud, hvis navn er Uendelig¹³, og som lover evige velsignelser uten tall. Avslutninger er ikke vår fremtid.

Jo mer vi lærer om Jesu Kristi evangelium, jo mer innser vi at avslutninger her i jordelivet ikke er avslutninger i det hele tatt. De er bare avbrudd – midlertidige pauser som en dag vil synes små sammenlignet med den evige glede som venter de trofaste.

Jeg er så takknemlig til min himmelske Fader for at det i hans plan ikke finnes virkelige avslutninger, bare evige begynnelse.

De som er takknemlige, vil bli forherliget

Brødre og søstre, har vi ikke grunn til å fylles med takknemlighet, uansett hvilke omstendigheter vi måtte befinne oss i?

Trenger vi en bedre grunn til å la vårt hjerte “være fylt av takk til Gud”?¹⁴ “Har vi ikke grunn til å fryde oss?”¹⁵

Hvor velsignet vi er hvis vi ser Guds hånd i livets vidunderlige bildevev. Takknemlighet til vår Fader i himmelen utvider vår innsikt og

klarner vårt perspektiv. Det inspirerer til ydmykhet og fremmer empati med våre medmennesker og hele Guds skaperverk. Takknemlighet er en katalysator for alle Kristus-lignende egenskaper! Et takknemlig hjerte er opphavet til alle dyder.¹⁶

Herren har gitt oss sitt løfte om at de “som mottar alle ting med takknemlighet, skal bli *forherliget*, og jordiske ting skal [de] få i tillegg, ja, ett hundre fold, ja, mer.”¹⁷

Måtte vi “hver dag [leve] i takksigelse”¹⁸ – spesielt ved de tilsynelatende uforklarlige avslutninger som er en del av jordelivet. Måtte vi la vår sjel vokse i takknemlighet til vår barmhjertige himmelske Fader. Måtte vi stadig og alltid heve vår røst og vise ved ord og gjerning vår takknemlighet til vår himmelske Fader og hans elskede Sønn Jesus Kristus. Dette ber jeg om, og jeg gir dere mitt vitnesbyrd og min velsignelse, i Jesu Kristi, vår Mesters navn. Amen. ■

NOTER

1. Lære og pakter 59:7; se også Efeserne 5:20; 1 Tessalonikerbrev 5:18; Mosiah 26:39; Alma 7:23; Lære og pakter 98:1.
2. Salmene 147:7.
3. Alma 37:37.
4. Se 1 Nephi 18:10–16.
5. Job 1:21.
6. Du finner eksempler på pionerer som beholdt en positiv innstilling til tross for intense vanskeligheter, i Andrew D. Olsen, *The Price We Paid: The Extraordinary Story of the Willie and Martin Handcart Pioneers* (2006), 10, 366–67.
7. Lære og pakter 123:17.
8. Se Alma 32:21.
9. Lukas 22:42.
10. Lukas 6:38.
11. Lukas 24:39.
12. Se Romerne 5:3; 2 Korinterbrev 4:17; 12:10.
13. Se Moses 1:3.
14. Alma 37:37.
15. Alma 26:13.
16. Se Marcus Tullius Cicero, *Oratio Pro Cnaeo Plancio*, XXXIII, kapittel 80; sitert i Joseph B. Wirthlin, “Live in Thanksgiving Daily,” *Ensign*, sept. 2001, 8.
17. Lære og pakter 78:19; uthevelse tilføyd.
18. Alma 34:38.

